

Дѣлба свидна — ето тука —
 Ще дѣлиме днеска ние,
 За просвѣта и наука.
 Всѣкъ ще скѣта и ще скрие.

Нека скѣта, нека скрие!
 Салъ стомахъ ли носимъ ние?
 Гладна вѣчно е душата,
 Черенъ мракъ е въвъ главата...

Иде вече, иде време
 Съ пълни шепи да береме;
 Родъ родила ѝ друга нива,
 Татъкъ въ друма, що извива.

Родъ родила — плѣвелъ нѣма —
 Буйна, гжста и голѣма;
 Родъ родила — свѣтъ, съзнание,
 Братска обичъ, умъ и знание.

Трайко Симеоновъ.

Пѣсень.

Вѣтре, буйни и крилатъ —
 Где ти ходишъ, где ти скиташъ?
 И по цѣлий Божи свѣтъ
 Колко пжтища омиташъ?
 Где ношува ти нощесь?
 Нѣмашъ ли си родна кжца?
 Като менъ ли си злочестъ, —
 Нѣмашъ ли си майка сжца?
 Като менъ ли си сиракъ?
 Ти затуй ли се не спирашъ
 И отъ сутринъ, чакъ до мракъ
 Нийде отдихъ не намирашъ?

*

Ахъ, ти вѣтре, братко мой,
 Ако ти си като мене,

За минутка ти постой,
 Дай сираку утешен'е.
 Подигни ме на крила,
 Подигни ме — отнеси ме
 И отъ мжки, и тегла
 И отъ скѣрби избави ме.
 Нека двама полетимъ
 Като двама братя родни,
 Братски двама се тешимъ
 И по друми неизбродни —
 Да потърсимъ този край,
 Где животътъ е чудесенъ,
 Като хубавъ цвѣналъ май,
 Като тиха сладка пѣсень!...

Безименко.

* *
 *

Страсти — вихри развилнѣли
 Роденъ край сж въ мрежи вплели;
 Всичко честно калятъ,
 Здравото повалятъ.

Страсти — вихри развилнѣли,
 Ний глави предъ тѣхъ сме свели;
 Мълчаливо лазимъ,
 За да се запазимъ.

* *

Блато мръсно, запустѣло:
 Долу — тиня, смрадъ вонещъ;
 Въ него всичко занѣмѣло,
 А отгоре — задухъ, пещъ...

Ще ли нѣвга вѣтъръ духне, —
 Блато силно разиграй?
 Туй мъртвило ще ли рухне?
 На животъ пусть дойде край?

